

No és el Partit del President: és el Partit del Procés

Roger Palà

La candidatura amb la qual es presentaran CDC i ERC el proper 27-S no serà el Partit del President que **Artur Mas** havia imaginat. Mas volia una llista on ell fos el líder indiscutit i Convergència el partit central, amb el suport d'Esquerra i la societat civil. **El que tenim ara, però, no és això.** El que alguns han anomenat "llista unitària del sobiranisme" és quelcom un pèl més complex. Presenta certes a curt termini, però també incògnites per a tots els actors implicats. Això que agruparà **Romeva, Forcadell, Casals, Mas i Junqueras** en una única candidatura electoral no pot explicar-se de forma categòrica a risc d'equivocar-se. No, no és el Partit del President. **En tot cas, ho podem batejar com el Partit del Procés.**

Després del 24 de maig, el sobiranisme s'ha posat les piles de la nova política: **el Partit del Procés s'assembla a Barcelona en Comú.** Hi conflueixen els principals actors polítics d'un camp de joc delimitat: en aquest cas, CDC i ERC, els grans partits del sobiranisme. **Pot presentar-se com un projecte renovador, perquè té l'aval de la societat civil (Òmnium i l'ANC) i relega els partits a un segon terme.** Ressonàncies formals de BComú, on passava una cosa similar: en l'àmbit de l'esquerra transformadora, la confluència tenia l'aval dels partits (ICV-EUiA i Podem) però també, i sobretot, la força dels moviments socials (Guanyem i el lideratge d'**Ada Colau**).

Les semblances, però, són fins a un cert punt formals. Hi ha un detall gens menor, que allunya el Partit del Procés i Barcelona en Comú: **els líders d'ICV-EUiA de Barcelona van fer un pas enrere amb conseqüències reals que els líders de CDC tan sols han fet a nivell simbòlic.** Mas vol ser President. Ho serà, si el Partit del Procés obté la majoria absoluta. Atenció perquè aquest punt -la presidència de Mas- pot ser la baula feble. Les [enquestes que s'han publicat fins ara](#) sobre l'impacte d'una llista conjunta encapçalada per Mas no eren bones. Veurem què passarà ara amb el nou format. Mas és un actiu per a alguns, però també un llast per a d'altres.

El Partit del Procés busca interpel·lar l'independentista de cor pur, el sobiranista que ho és més enllà de sigles, el votant pel qual han competit ERC i CDC els últims temps. [Es calcula que poden ser 300.000 sobiranistes.](#) Els tres noms que encapçalen la llista són tot un símbol dels valors del procés apartidista: **Romeva**, l'independentista d'esquerres amb sensibilitat social que veu en l'estat propi una via de transformació. **Forcadell**, la independentista que per sobre de tot vol unitat per ser lliures. **Casals**, la representació de la intel·lectualitat, el fil que uneix el nou sobiranisme amb l'antifranquisme del PSUC i la petita burgesia fundadora de l'Òmnium.

El Partit del Procés vol ser la destil·lació perfecta del sobiranisme: Convergència sense el llast de Convergència. Esquerra sense el llast d'Esquerra. Unitat. Força. Esperança. Cor pur. Un nou començament. **Falta veure si podrà ser-ho o pesaran més les motxilles de Convergència.** De moment és un bon intent.

Els vasos comunicants de la indignació: procés i 15-M

El 'target' de Barcelona en Comú era la indignació social que va manifestar-se el 15-M. El 'target' del Partit del Procés són els indignats dels tres darrers Onzes de Setembre, cansats d'una Espanya que ni escolta ni entén. **De fons, el mateix decorat: un sistema que grinyola.** I un sentiment: la necessitat d'un retorn a la democràcia. **Hi ha vasos comunicants entre el 15-M i els 'Onzes': compte amb les lectures unidireccionals.** Compte, doncs, amb contraposar el sobiranisme amb

el 'Si se Puede'. Compte, també, en assimilar el sobiranisme a **Mas** i les retallades. **Qui sàpiga fer millor ús dels vasos comunicants guanyarà la partida el 27-S. Mas** sembla que encara no ho ha entès. **Colau** ho va entendre. **Romeva** ho entén. **Rest a per veure si ho entendreà el candidat de Catalunya Sí que es Pot.**

Per tot plegat, el Partit del Procés pot ser inclusiu o excloent. Dependrà en gran mesura de qui en gestioni el relat i de quins lideratges es visualitzin. **Romeva** diu que ["l'enemic no és el 'sí que es pot' sinó els que no volen que es voti"](#). Però aquest cap de setmana, **Artur Mas** va tornar a la càrrega contra la confluència d'esquerres, [posant-la al mateix sac que Rajoy](#). **Un discurs que fa estret el sobiranisme**. El procés en si s'ha fet cada cop més estret: fins al 9-N hi eren ICV i EUiA, partits no independentistes però partidaris del dret a decidir. Fins al 13-J hi havia la CUP, que ara haurà de fer equilibris per no quedar definitivament al marge de l'oficialitat del procés. **Apunt breu: com gestionaran les entitats socials sobiranistes el fet que les seves bases hi hagi multitud de 'cupaires' però els seus líders vagin a la llista d'Esquerra i Convergència?**

En tot cas, el Partit del Procés presenta el gran risc d'excloure aquells que simpatitzen amb la independència però que mai votaran una llista si això implica votar **Artur Mas** i tot el que simbolitza. Són els riscos de l'estratègia plebiscitària. Alhora, un candidat com **Romeva** pot limitar les fuges dels independentistes d'esquerres convençuts cap a la CUP, però captarà pocs vots fora de l'àmbit estrictament catalanista. **El Partit del Procés és, fins a cert punt, una llista de contenció**. Defensiva.

Certes del Partit del Procés: La política catalana segons Gary Lineker

Gary Lineker explica que el futbol és un joc en què juguen onze contra onze i sempre guanyen els alemanys. Un conegut periodista d'un diari de Barcelona citava els darrers dies **Lineker** per resumir la situació actual: **"la política catalana és un joc en què juguen onze contra onze i sempre guanyen els convergents"**. Les certeses a curt termini sobre el Partit del Procés avalen aquesta tesi.

D'entrada, sabem dues coses quasi segures: **que Mas serà President i que al Parlament difícilment hi haurà majoria alternativa d'esquerres al Partit del Procés**. Convergència guanya, doncs, gairebé sense necessitat de disputar el partit. Després del Cas Pujol, dels escàndols de corrupció, de caure constantment a les enquestes, de **Boi Ruiz**, de la no-consulta del 9-N: **Artur Mas** seguirà sent President de la Generalitat. Té mèrit. Però també és cert que un partit de futbol el pots guanyar per dos motius: **perquè ets el Barça de Guardiola o perquè l'equip rival juga malament**.

Diumenge 12 de juliol, **Artur Mas** estava entre l'espasa i la paret arran de [la proposta més rupturista dels últims temps](#): llista sense polítics amb el suport de CDC, ERC, CUP i les entitats en una primera volta plebiscitària, i segones eleccions constituents amb llistes separades. La idea ha estat definida com a 'daliniana' per alguns analistes, que hi veien una estratègia per defenestrar **Mas**. L'artefacte independentista, però, hauria tingut un potencial rellevant. Hauria guanyat definitivament la batalla de la il·lusió i hauria suposat una forta investida a l'Estat. **Si les eleccions plebiscitàries s'havien d'assemblar a un referèndum, l'artefacte era la clau: comptar vots. Cap govern**.

L'establiment de creadors d'opinió afins al 'masisme' va implosionar. El President, però, en va tenir prou amb una reunió de poques hores el dilluns 13 de juliol per convèncer les entitats sobiranistes de donar suport a la seva fórmula i acorrallar ERC. Un gir sobtat que, si més no, és sorprenent. **Els partits de futbol poden guanyar-se perquè el teu equip és molt bo, perquè l'equip rival és dolent, o perquè de vegades l'àrbitre està comprat**. "O es feia com

Convergència volia, o adéu 27-S", diuen els republicans. Davant la possibilitat d'assumir en solitari la culpa de la no realització del 27-S, ERC ho va acceptar. [Altres veus](#) apunten a qüestions més aritmètiques: davant la impossibilitat de saber del cert per qui es decantarien els 300.000 votants que semblen dubtar entre Convergència i Esquerra, **Junqueras** aposta per no disputar la partida. **En tot cas, queda palès de nou que ERC sembla tenir pànic a assumir qualsevol paper de lideratge.**

Convergència en mode refundació, ERC difuminada però no liquidada

És el Partit del Procés la refundació de Convergència? Suposarà la liquidació definitiva d'Esquerra? **A hores d'ara, cap d'aquestes dues preguntes es poden respondre de manera categòrica amb un 'sí' o un 'no' a risc d'equivocar-se.** La gran lliçó dels últims temps és que poques vegades hi ha respostes categòriques en l'escenari polític català, altament volàtil.

Hi ha, certament, la possibilitat que el Partit del Procés desemboqui en un nou espai polític en què ERC quedi del tot diluïda i Convergència reneixi com una au fènix. Seria més fàcil, però, si no existís el factor **Romeva**. Ara, aquesta operació hauria de ser més complexa, perquè la connexió entre **Junqueras** i **Romeva** és important. **La lluita per l'hegemonia en el si del sobiranisme que CDC i ERC venen lliurant des de fa temps no té perquè acabar de cop i volta.** ERC ha perdut una batalla. Una més. Però la guerra s'intueix llarga. Als municipis, les dinàmiques generades arran del 24-M divergeixen de l'estratègia del 'front patriòtic'. L'actual format del Partit del Procés pot ser efímer. Un majoria basada en un gran nombre d'independents pot ser inestable. Hi ha governs que es trenquen. **La CUP, des de fora, també pot condicionar el desenvolupament de la partida si els seus diputats són decisius el dia 28.**

Sobre la CUP, s'ha dit que la decisió d'Esquerra d'integrar-se al Partit del Procés suposarà una fuga important de votants cap a aquest partit. **No està tan clar que hagi de ser així.** Des de 2012, la CUP ha crescut de forma regular a les enquestes, però ha crescut més en els moments de tensió entre Convergència i Esquerra. **Els independentistes de cor pur, davant de la desunió dels dos grans, apostaven per l'autenticitat.** El Partit del Procés, però, pot generar il·lusió i cohesionar aquest sector en una mena de 'vot útil' sobiranista.

Al mateix temps, el fet de situar-se en com a partit frontissa pot generar un gran terrabastall entorn a la CUP, un partit que, internament, no digereix bé la relació amb els mitjans. Veurem com es desenvolupa la campanya, però si el Partit del Procés no té majoria absoluta i depèn de la CUP, l'esquerra independentista deixarà de ser la nineta dels ulls de molts dels qui ara lloaven les virtuts de **David Fernández** i veien tots els defectes d'**Oriol Junqueras**. En vam tenir un primer tast els primers dies d'aquest intens juliol, en els moments en què ERC i la CUP van anar a la una.

La clau de volta: fer la independència o gestionar el 'processisme'?

La més gran incògnita dels pròxims mesos, però, és si el Partit del Procés serà una eina que permetrà als independentistes avançar en els seus objectius o, per contra, serà un instrument de [gestió del 'processisme'](#), entès com una mera prolongació en el temps sense concrecions pràctiques del debat sobre la independència.

De 2012 a 2015, el govern de CiU no ha assolit mai el punt de ruptura amb l'Estat. El 9-N ho podia haver estat, però Mas va optar per convertir la consulta en un procés participatiu. **La societat ho va avalar i el Tribunal Constitucional l'ha acabat de validar, però el procés participatiu no va suposar desobediència institucional explícita.** Mas es pot comprometre ara a emprendre accions de ruptura. Caldrà llegir amb detall el programa del Partit del Procés. Però... quina credibilitat tindrà, després de la devaluació del 9-N i la no-concreció de les estructures d'estat?

La gran pregunta dels pròxims mesos és què passarà si el Partit del Procés assoleix la majoria absoluta, Mas és investit President, però el punt de ruptura no es concreta. ERC el seguirà de nou -com ha fet ininterrompudament malgrat els incompliments dels últims anys- o se'n desmarcarà? Fins ara Esquerra ha viscut més preocupada del que dirà l'exèrcit d'ultraDUIs' convergents a les xarxes socials que de crear relat i agenda pròpia. **I la gran incògnita: què faran les entitats?** Si ara s'han alineat amb el President... Quina garantia hi ha que no ho tornin a fer?

El gran risc és que amb un govern amb CDC i ERC, l'independentisme posa totes les pomes pràcticament a la mateixa cistella. Fins ara, els errors, tebiors i reculades de CiU i **Artur Mas** eren els errors, tebiors i reculades de CiU i **Artur Mas**. I, a l'altra banda, hi havia un altre partit que podia prendre el relleu i l'alternativa. Ara això no passarà. **Els errors, tebiors i reculades de CDC seran els errors, tebiors i reculades d'ERC.**

El panorama és avui més clar que fa una setmana. Al llarg d'aquesta setmana, hauríem de conèixer el candidat de la confluència d'esquerres. La convocatòria electoral hauria d'arribar a finals de juliol. La remor que **Rajoy** podria avançar les eleccions espanyoles continua. La política catalana no depèn només d'ella mateixa. Les conseqüències d'un avançament electoral a Espanya podrien capgirar-ho tot de nou. **No hi ha certeses a la Catalunya del procés i del 'sí que es pot'.** Tots plegats necessitem un agost. El tindrem?